

Innan leksaksaffären

En smärtsam tystnad lade sig som ett täcke över rummet. Ett fåtal män i dyra kostymer satt runt ett massivt bord där kartor och dokument låg utspridda slarvigt. Rummet var stort och väldekorerat med tavlor av ännu fler män i ännu dyrare kostymer med ännu fler beslut som fått konsekvenser de inte har behövt ansvara för.

En av männen lyfter en kopp och tar ett långsamt klunk av sitt kaffe. Vätskan är ljummen, men han dricker den ändå, mer av vana än törst. En annan hostar torrt och bryter tystnaden i rummet. Ljudet försvinner snabbt, uppslukat av maskinernas låga sus och klockans tickande.

Vissa av männen ska hem till sina familjer i kväll, till barn som väntar rastlös på middagen. Andra ska kyssa sina partner på kinden efter ännu ett gräl om hur de långa arbetsdagarna förstör deras förhållande.

Männen bär inga vapen och det förekommer inget blod på deras papper. Inget i deras vardagliga rörelser avslöjar att de är massmördare.

Ändå ska dessa män under detta dygn ta livet av en oskyldig liten flicka och med henne allt hon känner till.

Långt därifrån i en liten stad börjar dagen då solen skiner över taken. Det är en lugn vårmorgon och stadens kända olivträd har börjat blomma. En mild tystnad vilar över gatorna. Vid lekparkerna ligger gungor och sandlådor orörliga, omgivna av färgglada leksaker som ingen längre kommer att leka med.

En liten knubbig fågel med metallglänsande häckningsdräkt rör sig snabbt mellan grenarna och bryter morgontystnaden med en ljus vissling.

I de gamla husen lagar mammor frukost medan barnen bråkar med papporna om att de endast idag ska få ligga på soffan istället för att befinna sig i den hemskhet som kallas skola. Bland dessa barn finns en liten flicka med en liten näsa och stora ögon som efter ett långt gräl stiger upp från sängen och drar på sig sin alldeles för stora skoluniform. Flickan går med hoppande steg ner för trapporna för idag efter skolan ska far ta med henne till leksaksaffären nedför gatan.

I konferensrummet ställer sig alla upp när några fler män stiger in. De skakar hand, småpratar och höga skratt fyller rummet. Bland männen som kliver in finns mannen som ska döda tusentals människor. Hans hud är rynkig, hans ögon trötta och hans närvaro sveper in bordet i en kall tystnad. Han sätter sig längst ut vid det mörkfärgade bordet och låter sina smala fingrar vila på en av kartorna.

Sedan börjar samtalet. Där pratas det om operationen i detalj med så kodade ord att ingen enkel människa skulle greppa innebörden av mötet.

Det talas inte om den lilla flickan som omedveten går ner för de vita trapporna i hennes hus för sista gången, ty hon är bara en siffra i mängden.

Flickan går in i köket. Runt det ljusa träbordet sitter hennes tre äldre bröder som alla förutom den äldste har på sig för stora uniformer. Det äldsta syskonet lutar sig i stolen med telefonen i handen och scollar till nyheter. Han ropar åt deras mor att det ska byggas en ny nöjespark på torget.

Det står inga nyheter om de tusentals barn, kvinnor och män som kommer att dödas denna dag klockan kvart i åtta.

Ännu sitter den mellersta brodern och tuggar sömnigt på en skiva bröd, den yngsta fnissar åt någon han nyss viskat till sig själv och flickan sätter sig ner och dinglar fötterna nedför stolen.

Hon dagdrömmer om leksaken hon ska välja ut när hon kommer till affären. Hennes blick stannar hos dockan hon har velat ha i månader. Varje gång hon har frågat har far nervöst kliat sig i nacken och borstat bort frågan. Men sist hon bad om den sa far att de skulle köpa den om hon sparade pengarna hon fick av sin släkt under hennes födelsedag.

Hon vaknar upp från tankarna och ger ifrån sig ett litet tjut när hon slår till foten på bordet.

Deras far springer in för att ta en macka och skyndar ut till jobbet utan att säga hejdå. Deras mor med håret uppsatt i en hastig knut och köksförklädet fläckat av smör rör om en kastrull medan hon nynnar en låt. Doften av varmt bröd, kardemumma och mjölk fyller rummet. Köket är trångt och varmt. Skedar skrapar på tallrikar, en bror tar tag i glaset för hårt och någon klagar över att brödet är torrt. Barnen grälar över vems tur det är att ta ut soporna vilket resulterar i att ett barn skriker och ett annat börjar gråta.

Det är som vilken morgon som helst. Ingen i huset vet att det är deras sista.

Tvärs över bordet sitter en man i grå kostym med en rynka mellan ögonen. Han kisar ut genom fönstret när han frågar om dödstalet. En annan man svarar att civilförlusterna är inom acceptabla gränser.

Mannen med de trötta ögonen rynkar på pannan. Inom ett kort ögonblick föreställer han sig sin dotter med glödande hår. Hon leker med gatuhundarna utanför deras trädgård och tjarar om att få ta hem en utvald valp. Han tänker på hennes leende som endast består av några få återstående mjölkttänder och hur hon tillsammans med kvinnan han älskar sjunger ut hjärtat på karaoke varje söndagskväll.

Tankarna bleknar när han kastas in i verkligheten. Rummet är tyst då det enda som hörs är det låga surrandet av ventilatorn.

Han blinkar långsamt medan han med låg och stadig ton frågar om de har råd att vänta.

Egentligen vet han svaret, men genom att ställa frågan tillåter han sig själv senare att inbilla sig till att han gjorde sitt bästa för att hindra dådet.

Frågan möts med tystnad. Några av männen bläddrar tafatt bland dokumenten framför dem och någon kliar sig i nacken. Ingen vill vara den som fattar beslutet. Tillslut svaras hans fråga av en större herre som säger att risken för förlust blir för stor på deras sida.

Och så lätt är det att döda tusentals barn, kvinnor och män. Männen i rummet skriver under några återstående konfirmationsdokument och en ung man får ett telefonnummer som han tar med ut till korridoren för att sätta igång kedjan.

Klockan är halv åtta. Flickan har fått ett glas mjölk i en rosa kopp med små vita blommor som far har köpt som gåva på morsdag. Hon håller det varma kärlet med båda händerna och blåser försiktigt som mor lärt henne. På andra sidan bordet har någon spillt sylt. Det syns inte riktigt eftersom duken redan är fläckig men mor märker det ändå. Hon suckar ljudlöst och reser sig för att hämta en trasa medan hon ropar åt barnen att skynda sig ut.

Fem över halv åtta. Barnen reser sig motvilligt. Skor knyts. Väskor greppas. Någon ropar att de inte hittar sina böcker. Flickan skrattar när den yngsta brodern slår till den äldste med en kudde. På matbordet står det kvar ett halvfullt glas mjölk.

Sjutton i åtta. Mor sveper in sig i en tunn jacka och tar med barnen ut. Hon låser dörren och de två äldsta barnen skiljs ifrån familjen. Mor vinkar hejdå till dem för sista gången innan hon tar sina kvarstående barn i varsin hand.

Flickan kisar upp mot himlen och ser ett starkt ljus som hastigt växer. Hon låter huvudet vila mot mors arm när hon frågar:

"Mamma, vad är det där?"

Mor hinner inte svara.

Efteråt går männen i konferensrummet hem. Kanske kramar de sina familjer extra hårt.

Kanske går det inte.

På radion talas det om händelsen i breda, diplomatiska termer som inte speglar verkligheten.

Världen skakas om rejält. Folk protesterar på gatorna och bränner ner byggnader.

Men som allt annat tar det inte lång tid för saker att lugna ner sig igen.

Men för fadern som arbetar utanför stan stannar tiden när han får beskedet via en högljudd nyhetskanal. Tiden läker inte alla sår. Den läker inte en förälder som inte har någon kropp av sina döda barn att begrava.

En tafflig förlåt-tweet från de ansvariga läker inte överlevarna som behöver bygga upp en ny stad i askan av deras kära.

Männen i konferensrummet kommer inte att hållas ansvariga som mördare. De kommer att kliva tillbaka in i konferensrummet nästa dag, med raka slipsar och polerade skor, redan på väg att suddas ut sina spår.

För vad vet en man i kostym om en liten leksaksaffär? Vad vet han, som bor etthundra mil bort, om livet av en liten flicka?

Hans värld består av rapporter och möten. Han kommer aldrig behöva skölja blodet av siffrorna på sina papper, aldrig behöva möta flickans far i ögonen.

Systemet han lever i belönar vinst över liv.

Kanske är det inte bara hans fel, kanske är det ingen som riktigt vet vem som bär ansvaret.

Men inget av detta spelar någon roll. Inte för den lilla flickan, inte för hennes föräldrar, inte för hennes syskon, och inte för de miljontals människor genom åren som mötts av samma öde.